F O R Å R S S I N D

En pige har et forårssind, som ingen kan forstå,
Men titte må jeg dog derind og høre lærker slå.
For der er sol, og der er blæst, og der er kuldegys,
Og der er muntert dryp-dryp-dryp og et forkølet nys.

En dag så er der frost og sne, og plu'slig bliver det tø,
Og bag en disk af alvor står der smil ved smil i kø,
Og de er klædt i rødt og blåt, har hver sin farve på,
Så står de der og lyser op i alt det tøbrudsgrå.

Et enkelt gult, et lille grønt jeg bag i flokken ser.
I pigerummets kælderrum der gemmes sikkert fler.
De røde smil om kærlighed rev flosser i min ro,
De klare og de stærke blå gav vilje til at tro.

Ak, tænkte jeg, nu er det tabt og færdigt og forbi,
på bristeis i tøbrudstid du gik, og du faldt i.
Det får man for at titte ind og høre lærker slå –
en pige har et forårssind, som ingen kan forstå.

De fik mig til at glemme helt, at bag ved rødt og blåt
Der stod det gule falskhedstegn og lo ad stort og småt.
Det lo og lo, og det var nat med tro og kærlighed.
Det dansede og trampede det blå og røde ned.

Da trækker jeg mig skuffet bort, men standses af et råb:
Kom! Kom igen og se dog mig – jeg hedder Lillehåb.
Jeg er det sidste smil, du så, af dem der stod i kø,
Og jeg vil blive ved at stå – i frost – i sol - i tø.

Da flammer det igen om kap i rødt og blåt for mig,
Og jeg har ganske glemt, at jeg var ved at gå min vej.
Det lille håbets grønne smil, er det end nok så småt,
Det lyser evigt over både rødt og gult og blåt.
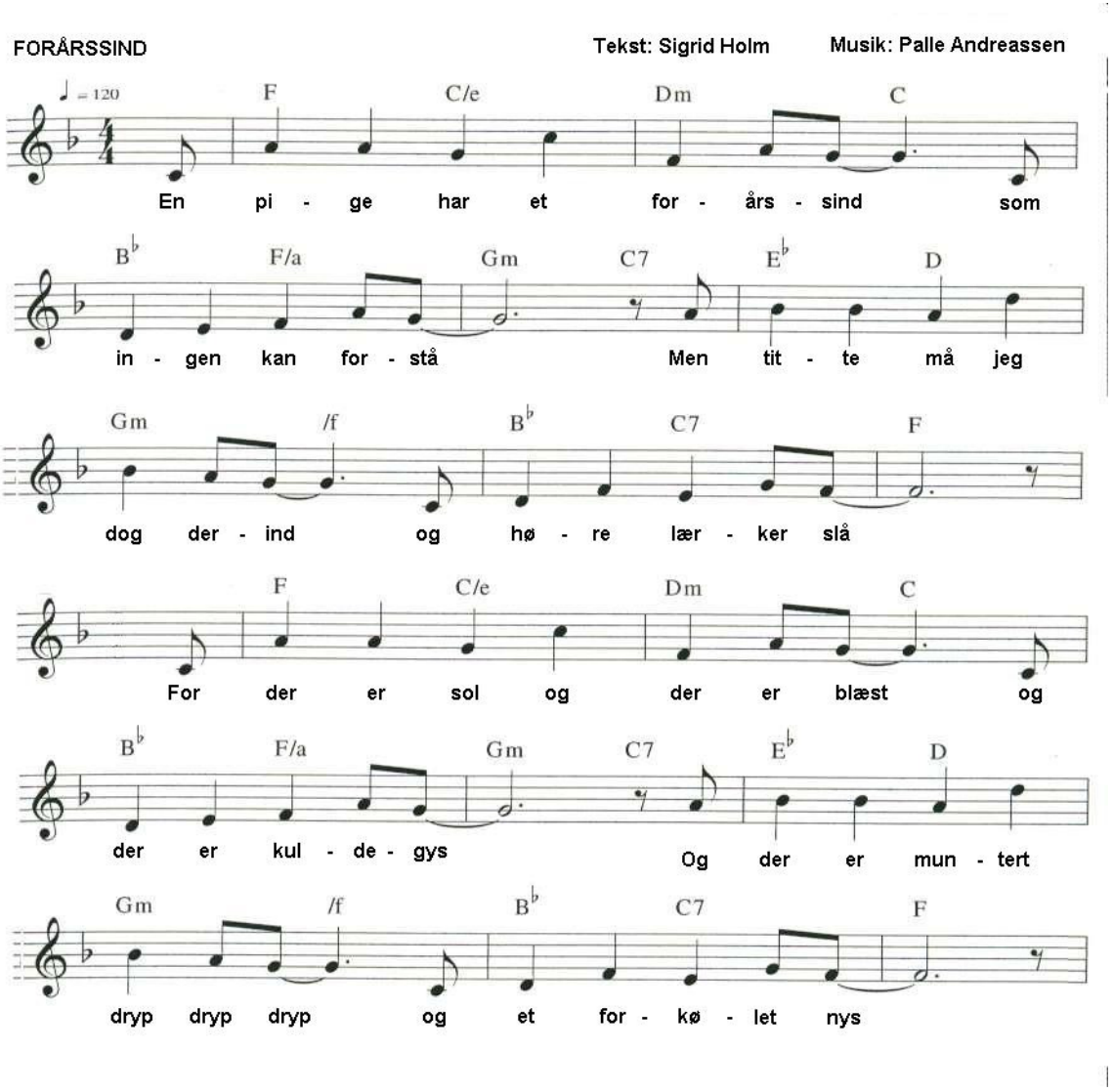
Udgivet i ugebladet "Hjemmet" nr. 17, 1960 af Sigrid Holm under synonymet Charlotte Holm